

Izreka

Članak 2. initio i točku (f) Direktive Vijeća 2003/86/EZ od 22. rujna 2003. o pravu na spajanje obitelji, u vezi s njezinim člankom 10. stavkom 3. točkom (a), treba tumačiti na način da „maloljetnikom” u smislu te odredbe treba smatrati državljanina treće zemlje ili osobu bez državljanstva koja je bila mlađa od osamnaest godina u trenutku ulaska na područje države članice i podnošenja zahtjeva za azil u toj državi, ali koja je, tijekom postupka azila, postala punoljetna i zatim joj je priznat status izbjeglice.

(¹) SL C 38, 6. 2. 2017.

Presuda Suda (šesto vijeće) od 19. travnja 2018. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Eirinodikeio Lerou Leros – Grčka) – postupak koji su pokrenuli Alessandro Saponaro, Kalliopi-Chloi Xylina

(Predmet C-565/16) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Pravosudna suradnja u građanskim stvarima — Nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću — Uredba (EZ) br. 2201/2003 — Sud države članice kojem je podnesen zahtjev za sudsko odobrenje odricanja od nasljedstva u ime maloljetnog djeteta — Nadležnost u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću — Prorogacija nadležnosti — Članak 12. stavak 3. točka (b) — Prihvatanje nadležnosti — Pretpostavke)

(2018/C 200/12)

Jezik postupka: grčki

Sud koji je uputio zahtjev

Eirinodikeio Lerou Leros

Stranke glavnog postupka

Alessandro Saponaro, Kalliopi-Chloi Xylina

Izreka

U situaciji poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, u kojoj su roditelji maloljetnog djeteta, koji s potonjim uobičajeno borave u državi članici, u ime tog djeteta podnijeli zahtjev za odobrenje odricanja od nasljedstva pred sudom druge države članice, članak 12. stavak 3. točku (b) Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000, treba tumačiti na način da:

- zajedničko podnošenje zahtjeva od strane roditelja djeteta sudu koji su odabrali predstavlja njihov nedvosmisleni izbor tog suda;
- je državni odvjetnik koji je u skladu s nacionalnim pravom po zakonu stranka u postupku koji su roditelji pokrenuli, stranka u postupku, u smislu članka 12. stavka 3. točke (b) Uredbe br. 2201/2003. Protivljenje te stranke izboru suda koji su izvršili roditelji djeteta nakon trenutka u kojemu je pokrenut postupak pred sudom prepreka je za priznavanje prihvatanja prorogacije nadležnosti od strane svih stranaka u postupku u tom trenutku. Ako nema takvog protivljenja, pristanak te stranke može se smatrati prešutnim i pretpostavka nedvosmislenog prihvatanja prorogacije nadležnosti od strane svih stranaka u postupku u trenutku u kojem je postupak pred tim sudom pokrenut može se smatrati ispunjenom i

- na temelju okolnosti da su se boravište pokojnika u trenutku njegove smrti, njegova imovina, koja je predmet nasljeđivanja, i obveze na temelju nasljedstva nalazili u državi članici odabranog suda, u nedostatku čimbenika kojima bi se moglo dokazati da bi prorogacija nadležnosti mogla štetno utjecati na djetetov položaj, treba zaključiti da je takva prorogacija nadležnosti u interesu djeteta.

⁽¹⁾ SL C 22, 23. 1. 2017.

**Presuda Suda (četvrto vijeće) od 19. travnja 2018. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Verwaltungsgerichtshof – Austrija) – Firma Hans Bühler KG protiv Finanzamta Graz-Stadt**

(Predmet C-580/16) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Oporezivanje — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Mjesto stjecanja unutar Zajednice — Članak 42. — Stjecanje unutar Zajednice robe koju se zatim dalje isporučuje — Članak 141. — Izuzeće — Trostrani posao — Mjere pojednostavnjenja — Članak 265. — Ispravak rekapitulacijskog izvješća)

(2018/C 200/13)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Firma Hans Bühler KG

Tuženik: Finanzamt Graz-Stadt

Izreka

1. Članak 141. točku (c) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2010/45/EU od 13. srpnja 2010., treba tumačiti na način da je njime propisan uvjet ispunjen ako porezni obveznik ima sjedište i identificiran je u svrhu PDV-a u državi članici iz koje se roba otprema ili prevozi, ali se taj porezni obveznik za predmetno stjecanje unutar Zajednice koristi identifikacijskim brojem za PDV druge države članice.
2. Članke 42. i 265. Direktive 2006/112, kako je izmijenjena Direktivom 2010/45, u vezi s njezinim člankom 263., treba tumačiti na način da im se protivi to da porezna uprava države članice primijeni članak 41. prvi stavak Direktive 2006/112, kako je izmijenjena Direktivom 2010/45, samo zato što, u okviru stjecanja unutar Zajednice izvršenog radi daljnje isporuke na području države članice, porezni obveznik identificiran u svrhu poreza na dodanu vrijednost (PDV) u toj državi članici nije pravodobno podnio rekapitulacijsko izvješće iz članka 265. Direktive 2006/112, kako je izmijenjena Direktivom 2010/45.

⁽¹⁾ SL C 78, 13. 3. 2017.